

Lásky plné drobnosti

Pro něho

Zní to jak postulát

či testament

zda ví ten

pro kterého

brko vklouzlo

v antrament

zda čísti má

havran se odpovědi

dočká či nedočká

dle významu slov

hluboký rybník

připravený na odlov

jen brko uchopit

a myšlenky naskládat

úhledným písmem

v rovný řad

každému není dáno

v něžném citu psát

bolesti a touhy své

na krátek naskládat

ten pultík nočních můr

slepiček krmených

těžkými víčky

brko otvírá

víčko krabičky
a písmenka řadí se
na cestu dlouhou
až k Everestu
kde marnou mou touhou
zazní ten křik
do všech stran.
Já srdce své
na dlani mám
dlaní tou pohladím
spící lásku svou.
Bolestnou něhu
V srdci ukrytou.

Pro něho

Dvě těla vtisklá do sebe
V souznění rozkoše
Útěk až do nebe
Pavouk touhy spřádá síť
Jak něžní zní tvá slova
..... miluji tě

Šeptaná s pohledem upřeným
Tak zblízka do mých očí
V bolestné něze
Svět se otočí
Ve víru tance
Divoký rej času

Žene pavučinu vrásek
To jemné krajkoví
Pokryje porcelán tváře
Už nikdo víc mi nepoví
Do očí mých roztoužených
Ta dávná slova
Vyhaslé touhy záře
..... miluji tě

Pro něho

Má láska nejsladší
jahůdko lesní voňavá
vzpomínko nejkřehčí
dělí nás dálka šedavá
dívám se na noční nebe
v myšlenkách na tebe
sladkými polibky tělo voní
ložnice ozářená světlem svíce
oči mé slzy neuroní
přijď, přijď, prosím
už nechci čekat více.

Ráno do mlhy laděné

V ranním svítání

bílá nás dohání

oči temné nevidoucí

vráží do sebe kolemjdoucí.

Bílá v bílé je

tápání rukama naděje

zapneme sirény očí

kdyby bílá zlatou byla

všem by se zalíbila

svět se s námi zatočí.

Bílý je bělásek letící vzduchem

bílá je cigareta frajersky za uchem

bílý je sníh čerstvě napadlý

bílý je opar ranního probuzení

bílé je všechno

..... nebo snad není?

Bílé je vyznání

i sladké snění

bílé je poznání i pokušení

co všechno bílým může být

o tom to snad není.

Let do výšin je bílý

jako vše kolem nás

když do mlhy těžké

jsme se probudili

a nebo svět náhle spálil mráz.

Bílý je život

..... nebo snad už není?

Bílá je akordem duše a těla

tvář co slunce nikdy neviděla

nevinnost dívčí

ze stromu lýčí

touha i chtíč

k nebeské bráně klíč

plachetka smrti

červ co do těla vlezte ti

když ruce a plášť bílý

kontakty života odpojily.

Bílá jsou těžká víčka při probuzení

..... nebo to bílá už není?

Podzimní splín

Podzimní splín

prohřeje ženský klín

ve chvílce sladkého snění

propad do snového bdění

rozjitří vůni večera

souzvučné vzdechy

táhnou se do šera

jak pár tichých akordů

v divoké horkosti

co víc je než dotek

chlípné sladkosti

oddáni jeden druhému

v doteků něžnosti

v zuřivé touze

rozevřený klín

horkostí rozpouští

každický splín

..... pak zabalíme do novin

náš ranní pocit vin

jak pytlík od svačín

odhodíme do koše

zbytečky noční rozkoše

rozmázlé tiskařem

na straně titulní

nic na tom není

jen oddat se snění

propadem do spánku

zavřeme naši schránku

nevinných tajemství